

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 191/2015-10

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 29. apríla 2015 predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ], zastúpeného Advokátskou kanceláriou JUDr. Milan Chovanec, s. r. o., Vojtecha Tvrdého 17, Žilina, vo veci namietaného porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Žilina v konaní vedenom pod sp. zn. 9 P 332/2013 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 30. marca 2015 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Okresného súdu Žilina (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 9 P 332/2013.

2. Sťažovateľ v sťažnosti uvádza, že 20. novembra 2013 doručil okresnému súdu „návrh na rozvod manželstva a úpravu práv a povinností k maloletému dieťaťu na čas po rozvode... Napriek odstupu času, ktorý ubehol od podania návrhu, do dnešného dňa nebolo konanie riadne skončené.“. V priebehu konania podľa sťažovateľa dochádzalo k zbytočným prieťahom (uviedol iba tri jednoduché úkony okresného súdu od 6. decembra 2013 do 3. januára 2014, pozn.), a preto sa domnieva, že v jeho právnej veci došlo k porušeniu jeho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy. Okrem toho sťažovateľ poukazuje na to, že osobne a tiež prostredníctvom svojho právneho zástupcu sa viackrát domáhal zjednaní nápravy u predsedu okresného súdu a podal aj sťažnosť na zbytočné prieťahy 20. februára 2015.

3. Vzhľadom na uvedené sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd nálezom rozhodol, že jeho základné právo *na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 9 P 332/2013* porušené bolo. Domáha sa aj priznania *finančného zadoštučinenia v sume 10 000 € a úhrady trov konania*.

II.

4. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

5. Ústavný súd návrh predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon

o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na jeho odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde. Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na prerokovanie ktorých nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

6. O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť predovšetkým vtedy, ak namietaným postupom orgánu verejnej moci nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom tohto orgánu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú možno preto považovať sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie (I. ÚS 140/03, III. ÚS 170/06).

7. Predmetom sťažnosti sťažovateľa je námietka porušenia jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy postupom (nečinnosťou) okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 9 P 332/2013.

8. Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec prerokovala bez zbytočných prieťahov.

9. Ústavný súd sa osobitne zameria na preskúmanie opodstatnenosti sťažnosti sťažovateľa, keďže pri sťažnostiach namietajúcich porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy zjavná neopodstatnenosť sťažnosti môže vyplývať aj z toho, že porušenie tohto základného práva sa namieta v takom konaní pred všeobecným súdom, ktoré z hľadiska

jeho druhu a povahy netrvá tak dlho, aby sa dalo vôbec uvažovať o zbytočných prieťahoch (napr. III. ÚS 59/05, IV. ÚS 434/08), prípadne ak argumenty v sťažnosti sťažovateľa nepreukázali v čase podania sťažnosti takú intenzitu porušenia označeného základného práva, aby bola sťažnosť prijatá na ďalšie konanie (II. ÚS 93/03, II. ÚS 177/04).

10. Reagujúc na argumentáciu sťažovateľa v sťažnosti, ústavný súd zistil, že samotné konanie, ktoré začalo 20. novembra 2013, ku dňu podanej sťažnosti (30. marec 2015) trvá celkovo 16 mesiacov, a už len z tohto pohľadu sa jeho námietky javia ako nedôvodné. Navyše, 12. decembra 2013 doručila matka maloletého dieťaťa okresnému súdu návrh na zverenie maloletej do jej starostlivosti a určenie výživného, ktoré bolo zapísané pod sp. zn. 30 P 368/2013 a bolo spojené s konaním vedeným pod sp. zn. 9 P 332/2013, pričom sa k nemu po šetrení pomerov v rodine vyjadril aj sťažovateľ (11. februára 2014). Je pravdou, že okresný súd od 25. marca 2014, keď mu bolo doručené vyjadrenie matky k stanovisku sťažovateľa, až do podania sťažnosti nekonal pre práceneschopnosť sudcu, ale túto nečinnosť nemožno ešte považovať pre tento čas za opakovanú nečinnosť, ale len za ojedinelý prieťah. Neprichádza preto podľa názoru ústavného súdu do úvahy, aby doterajší namietaný postup okresného súdu reálne znamenal možnosť kvalifikovať ho po prijatí návrhu na ďalšie konanie ako porušenie označeného základného práva sťažovateľa. V tejto súvislosti ústavný súd podotýka, že z jeho stabilizovanej judikatúry tiež vyplýva, že nie každý zistený prieťah v súdnom konaní má nevyhnutne za následok porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, resp. práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (III. ÚS 199/02, I. ÚS 38/04, I. ÚS 375/08). Ojedinelá nečinnosť súdu, hoci aj v trvaní niekoľkých mesiacov, sama osebe ešte nemusí zakladať porušenie sťažovateľom označeného základného práva (I. ÚS 42/01, III. ÚS 59/05). Na kratšie obdobia nečinnosti ústavný súd spravidla prihliada vtedy, keď sa vyskytli opakovane a zároveň významným spôsobom ovplyvnili dĺžku súdneho konania (I. ÚS 19/00, I. ÚS 39/00, I. ÚS 57/01), čo však nie je ešte prípad sťažovateľa a podľa názoru ústavného súdu celková doba konania pred okresným súdom aj so zistenou nečinnosťou je pre tento čas na hranici ústavnej akceptovateľnosti.

11. Vzhľadom na uvedené skutočnosti ústavný súd rozhodol tak, že sťažnosť bola odmietnutá pre zjavnú neopodstatnenosť.

12. Sťažovateľ, zastúpený kvalifikovaným právnym zástupcom, v sťažnosti navyše nepredložil žiadny relevantný dôkaz o tom, či naozaj podal sťažnosť na zbytočné prieťahy v konaní predsedovi okresného súdu (§ 50 ods. 2 zákona o ústavnom súde). Jeho predložené splnomocnenie, ktoré sťažovateľ udelil na svoje zastupovanie a ktoré bolo pripojené k sťažnosti, vykazuje vady neurčitosti, pretože nie je v ňom výslovne uvedené, akej veci sa týka, a že sa udeľuje na zastupovanie v konaní pred ústavným súdom, čo je v rozpore s § 20 ods. 2 druhou vetou zákona o ústavnom súde. Sťažnosť teda rovnako nespĺňa aj zákonné požiadavky, preto ju ústavný súd mohol odmietnuť súčasne i pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí (napr. IV. ÚS 77/08, I. ÚS 368/2010, III. ÚS 357/2010, I. ÚS 162/2010, IV. ÚS 134/2010).

13. V dôsledku odmietnutia sťažnosti bolo bez právneho významu, aby sa ústavný súd zaoberal ďalšími požiadavkami sťažovateľa uvedenými v sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 29. apríla 2015